

Ziyadin Cavtobeli

Bala ve ayı

Bir k n köyde eki bala
Qollarına sepet ala,
Yollanalar daĝĝa taraf,
Yer yemiŐi, mantar arap.

Orman - yeşil, ava - serin,
Qoqusı hoş ölenlerniñ.
Quşlar öte tereklerde,
Bazıları ereklerde.

Balalar da şeñleneler,
Oynay, küle, egleneler.
Ormanda çoq cilek, mantar,
Sepetlerni tolduralar.

Eki dost şad çıqa yolğa,
Yol burula sağğa, solğa.
Köy de yaqın degil, uzaq,
Balalarğa ola tuzaq.

Gür alılıq, tar soqaqta,
Öglerine ayuv ıqqa.
O, adımlay, yavaş-yavaş
Sarğuş kibi, sarqıtqan baş.

Abdıraşa balalar pek,
İlle çare tapmaq kerek!
Biri aman qaça çetke,
Tırmaşa tez qart terekke.

O biri de yüzü töben,
Yata yerge, sanki ölgén.

Ayuv kele yaqınına,
Burun soza qulağına,
Qoqlağan soñ, keçip kete.
Bala tura, şükür ete.

Terekteki dostu tüşe,
Mısqıl ete hem ilişe.
- Ayuv seniñ qulağıña
Neler ayttı, söyle maña?
Saña tiymey, indemededen
Qayda ketti ayuv birden?

- Ayvan - amma aqıl zadı,
Qulağıma fısıldadı:

"Aqiqiy dost ağır künde
Belli ola, bilçi sen de.

Dostnı taşlap qaçqan - yaman,
Yoldaş olma oña hiç bir zaman".

<http://qirimjr.org/>

